א נישט-נוציגער מאן? ער איז א געהיימער באנדע-באס! קוקט ווי ער מאכט אז אלע זאלן בעטן פאר זיין פאמיליע!

פון Alpha Tales-AI Stories

Useless Husband? He's a Secret Gang Boss! Watch him make them all beg for his family!
Alpha Tales-AI Stories
https://www.youtube.com/watch?v=KW-niFQpqPk

„רעד שנעל. איך האב נאר וואס צוגעפאסט דעם מאטאציקל. די ברעמזן זענען נישט פונקט מוחל'דיג.“

„באס, דו ביסט דער קעניג. דער הערשער פון דער אונטערוועלט. א געוועך-עסק פון ביליאנען דאלארן ווארט אויף דיין הסכמה. און דאך, שטייסטו דא און פארריכטסט מאטאציקלען.“

„ענדליך כאפסטו ווי דרינגענד עס איז, הא? האבן זיי מיך שוין געטראפן? טויטע מענטשן קענען נישט אונטערשרייבן קיין קאנטראקטן.“

„מיר האבן באקומען ידיעות. די מענטשן וואס יאגן זיך נאך דיר זענען גראד...“

„דארט. כאפט איר.“

„העלפט מיר.“

„היי, מאדאם. דאס איז נישט קיין טעקסי.“

„נעם דאס. ברענג מיך ארויס פון דאנעט. וועך זיי פטור.“

„האלט זיך שטארק. כאפ זיך אן אין מיר.“

„שנעלער. זיי יאגן אונז שוין איין.“

„זיי רואיג. דאס הייבט זיך ערשט אן. לאמיר האבן א ביסל הנאה.“

„צום שווארצן יאר מיט דער חתונה. וואו, קליינע כלה. ביסטו אין ארדענונג? פילסטו ווי דו גייסט זיך אויסברעכן?“

„עס איז אזוי הייס. איך פיל זיך שרעקליך.“

„זארג זיך נישט. איך וועל דיך נעמען צום—“

„דו... העלף מיר. יענע ממזרים האבן מיר ארייגעלייגט א דראג. איך דארף דיך.“

„ביסטו זיכער?“

„רעד נישט. טו עס נאר.“

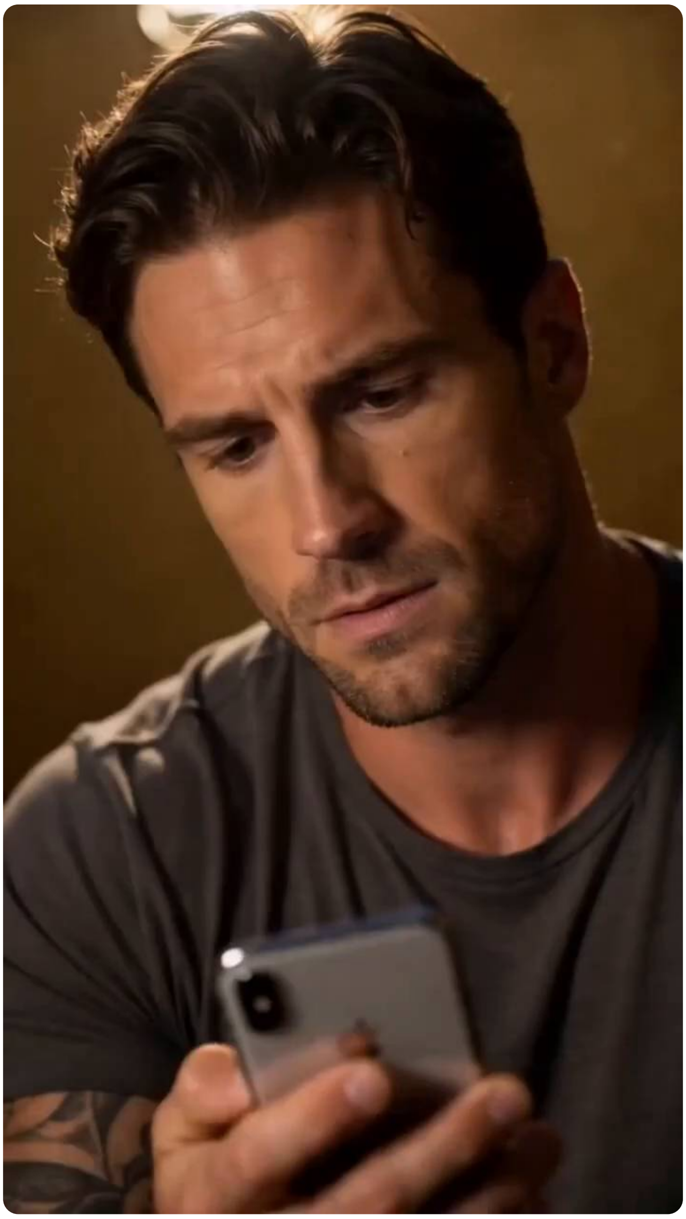

„באס, זיי זענען אין מוסטאנג באר. איך האב דיר געשיקט די לאקאציע.“

„זיי פארזיכטיג, העלדישע מיידל. מיין וועלט איז געפערליך. איך האף אז אלעס וועט דיר גיין גוט אין דער צוקונפט. זיי געזונט.“

„סיילעס. קומסט אהער אליין, ביסטו זיך מבקש דעם טויט?“

„איך בין געקומען דיר זאגן אז די שפיל איז פארטיג.“

„דו בעטסט זיך דערויף. אטאקירט!“

„הרג'עט אים.“

„ניין, דאס קען נישט זיין. נישט— נישט קומען נענטער. וואס ווילסטו? איך... איך... איך קען דיר געבן אלעס וואס איך פארמאג.“

„אין דיין קומענדיגן לעבן, געדענק זיך נישט צו טשעפען מיט דער לאקוואוד פאמיליע.“

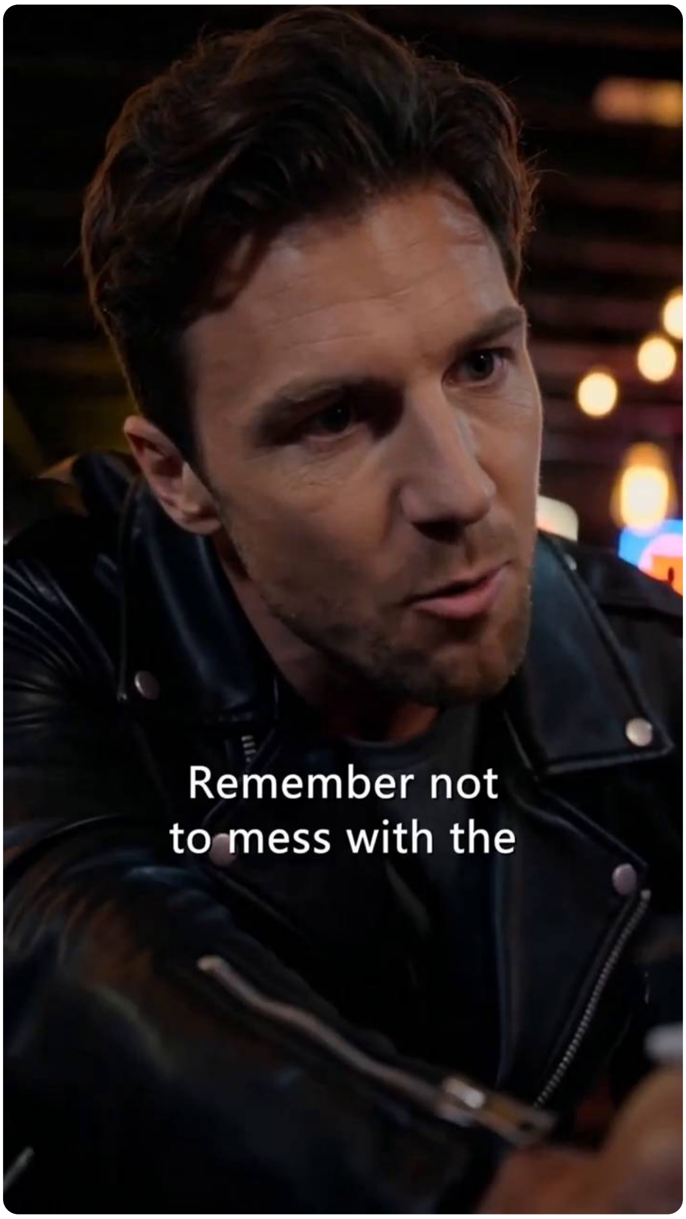

„גרייט, קינדער?“

„הורא, מאמי. מיר גייען ענדליך זען טאטי.“

„לאמיר גיין. עס איז שוין 6 יאר. ביסטו זיכער אז יענער ממזר איז דא?“

„דער DNA באריכט שטימט פונקטליך. ער איז דער טאטע פונעם יונגן האר און פון דער יונגער פריילין. מיט א יאר צוריק איז ער געקומען צו דער פארם און געווארן א פערד-דרעסירער.“

„ענדליך האב איך דיך געכאפט.“

„קוק נאר אן דעם פערד. אוי, די מוסקלען. אומגלויב—"

„מיסעס גריי, דארפט איר עפעס?"

„רוף מיך בעטי. סיילעס, עס איז שוין א יאר. ביסטו טאקע צופרידן נאר צו האדעוועט פערד? איך האב אן אפארטמענט אין שטאט. אפשר קענען מיר זיך טרעפן עטליכע מאל א וואך. איך וועל דיך צופרידנשטעלן. דו האדעווע פערד, און איך וועל זיך זארגן פאר דיר."

„ניין, איך בלייב שוין בעסער מיט א קוריבא."

„זיי נישט קיין כפוי-טובה. ווער נאך וואלט געוואלט זיין מיט אן ארעמען נבל וואס האדעוועט פערד?"

„עס מאכט נישט אויס. איך האב קיינמאל נישט געפלאנט זיך איינצושטעלן. און איך וועל נישט האבן קיין ווייב און קיין קינדער."

„טאטי, סוף כל סוף האבן מיר דיך געפונען!"

„וואס? דו האסט קינדער?“

„וואו! קינדער? ווער זענט איר?“

„טאטי, איך בין דיין קליין מיידעלע. מאמי האט מיר געוויזן דיין בילד. נישט אזוי, ברודער?“

„טאטי איז נאך שענער ווי אויף די בילדער.“

„קינדער, איר האט דעם אומרעכטן מענטש. איך קען אפילו נישט אייער מאמע. וואו איז זי? פארוואס היט זי אייך נישט?“

„לאנג נישט געזען.“

„דאס ביסטו.“

„זעקס יאר אוועק, און דו דערקענסט מיך אפילו נישט. נישט איין טאג האב איך דיך פארגעסן. דו פחדן, וואס האסט פארבראכט א נאכט און ביסט אנטלאפן."

„אה, איז דאס אזוי, דו האסט די גאנצע צייט געהאלטן א געליבטע, און יעצט האסטו שוין צוויי קינדער."

„מיר דארפן רעדן אליין. ווייסטו ווי לאנג איך זוך דיך שוין? צוויי טויזנט דריי הונדערט זיבן און צוואנציג טעג."

„מעכאניקער, טראק-דרייווער, פערד-טרענירער. דו ווייסט טאקע ווי צו אנטלויפן."

„דו האסט מיך געזוכט די אלע יארן? איך האב געמיינט—"

„גאט, איך האב אלץ געמיינט אז דאס זענען די איבערגעבליבענע לייט פון ראדרי וואס ווילן נעמען נקמה."

„טאטי, דו ביסט געווען שטיפעריש. מאמע און איך זוכן דיך שוין אן אייביגקייט."

„דו מיינסט אז זיי זענען מיינע קינדער?"

„זע אליין.“

עלטערן-טעסט: 99.9%. זיי זענען טאקע מיינע קינדער.

„דו מיינסט אז איך זאג ליגנס?“

„ניין, עס איז נאר אזוי פלוצלינג. יענע נאכט—“

„נאר?“

„איך געדענק, עס איז נישט געווען נאר איין מאל. ווידער און ווידער, דו נבל.“

„גענוג. איך פארשטיי שוין. גאט, די פרוי איז עפעס אנדערש.“

„אויב ביסטו נאך א מאנצביל, נעם אויף זיך די אחריות. לאמיר חתונה האבן.“

„ווארט. חתונה האבן?“

„דו ווילסט נישט?“

„ווילסט נישט זיין מיין און ארטור'ס טאטע?“

„אוי, נישט, דער טאטע איז זיכער אויפגערעגט ווייל איך קען נישט רעדן ווי עס דארף צו זיין.“

„אוודאי נישט. איר זענטביידע אזוי זיס. איך וואלט זייער געוואלט זיין אייער טאטע. דו פארשטייסט נישט, מיין לעבן איז א ביסל קאמפליצירט, און דאס איז אזוי פלוצלינג. איך... איך ווייס אפילו נישט דיין פולן נאמען.“

„גרעיס פאסטער, דער CEO פון פאסטער גרופ. נאך די חתונה, וועל איך מאכן דאס געלט, און דו וועסט אכטונג געבן אויף די קינדער. נאך פראגעס?“

„ניין.“

„גוט.“

„האט אירביידע חתונה מיט אייער פרייען ווילן?“

„אוודאי. מיר האבן זיך שטארק ליב און מיר האבן צוויי קינדער. היינט מאכן מיר נאר אפיציעל דעם חתונה-צעטל. ריכטיג, מיין טייערער?“

„אוודאי. מיר האבן זיך זייער ליב.“

„אייך וואלט נישט געשטערט מיר צו וויזן, למשל, א קוש?“

„א קוש? יעצט—“

אפשר איז דאס ווייל איך און דער טאטע האבן זיך אזוי ליב.

„מזל טוב.“

„הורא! סוף כל סוף האבן מיר א טאטע.“

„ריכטיג, מיינע טייערע. דער טאטע וועט פון היינט אן שטענדיג זיין מיט אייך.“

„און דאס פערדל אויך?“

„אוודאי.“

„זאל לעבן דער טאטע!“

„יעצט וואס סיילעס איז דא, קען איך סוף כל סוף זיך קאנצענטרירן אויף דער פירמע און זארגן.“

„באס, מר. פאסטער בעט אז איר זאלט צוריקקומען.“

„צייט צו גיין אהיים, קינדער. איך האב אייך געגעבן מיין נומער. פאקט איין און גרייט אייך צו צו ציען צו מיר. דאס מאל מער נישט אנטלויפן.“

זייט געזונט, טאטע.

„זייט געזונט, מיינע טייערע.“

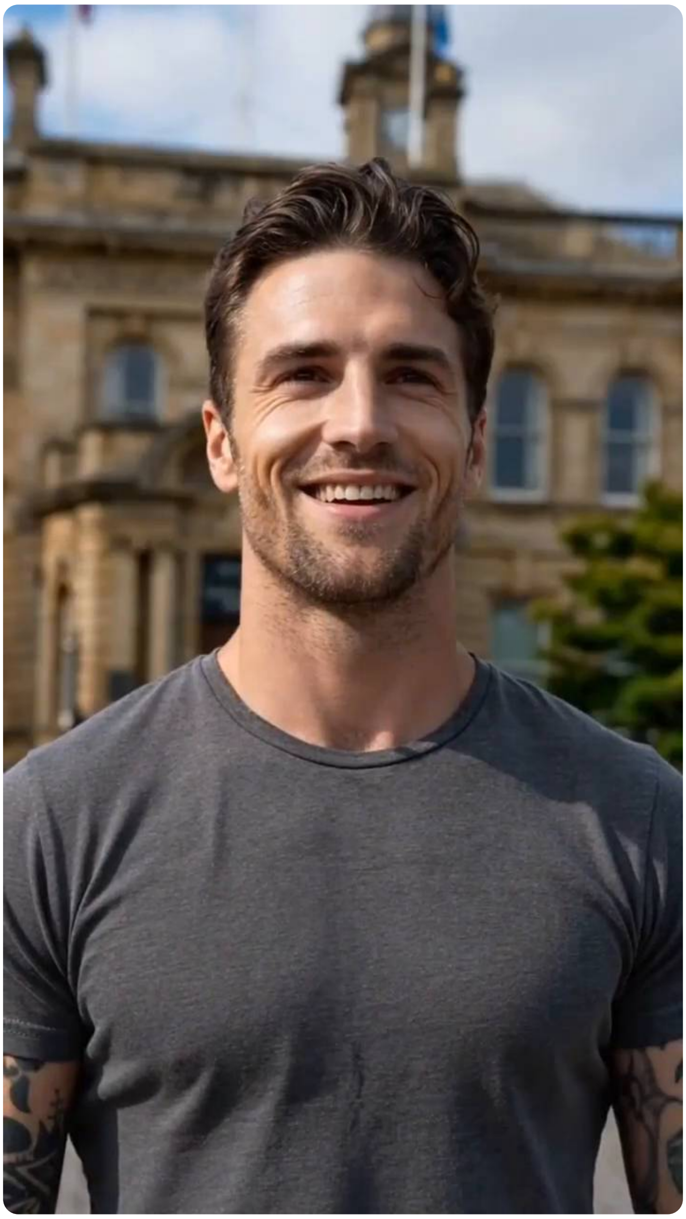

„באס. באס, סוף כל סוף האבן מיר אייך געפונען.“

„ווער נישט אזוי סענטימענטאל. באזארג מיר עפעס.“

„יא, הער.“

„גיי באלד נאכקוקן. זענען די צוויי קינדער טאקע מיינע?“

„באס, איר האט קינדער?“

„אפשר צווילינגען.“

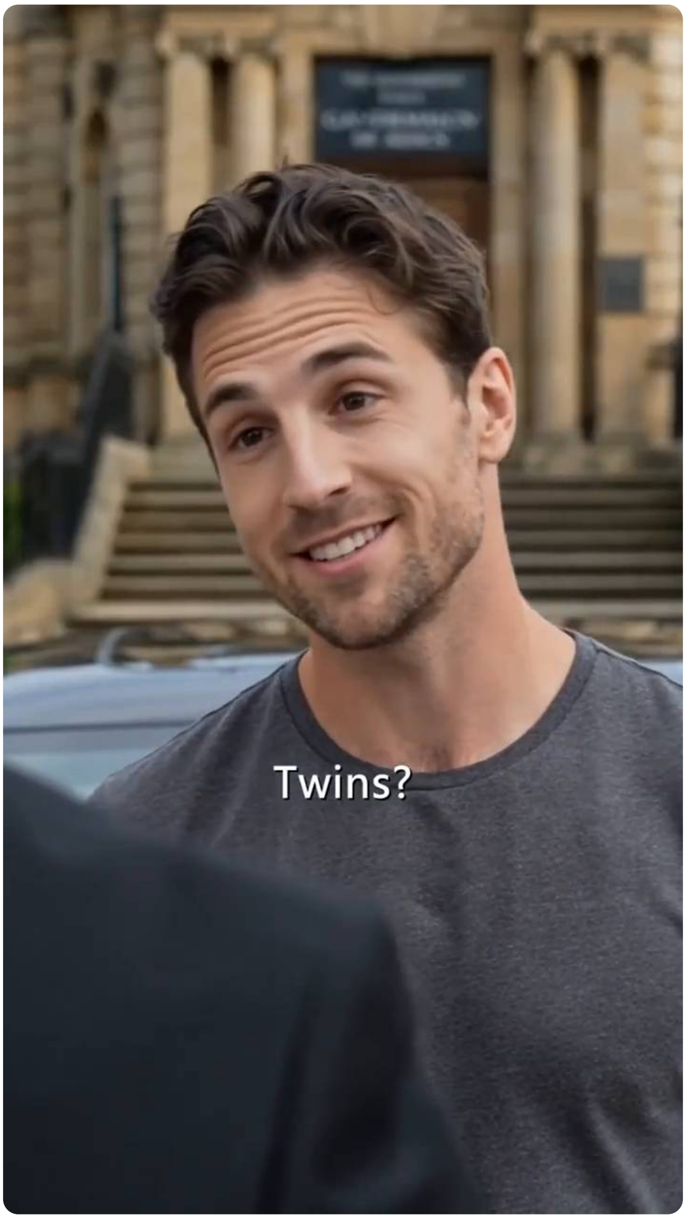

„באס, דאס איז דער לעכערליכסטער וויץ וואס איך האב אמאל געהערט.“

„זע איך אויס ווי איך מאך חוזק?“

„וועלכע סארט פרוי קען דיך כאפן? אן ירשנטע פון וואל סטריט. די אייניקל פון אן איטאליענישן שיפס-מאגנאט. זיכער נישט דאס קליינע ווייבל פון יענעם אויל-מאגנאט וואס האט זיך לעצטנס איינגעשפארט נאכצולויפן נאך דיר.“

„גרעיס פאסטער. יעצט גיי.“

„אוי.“

„און פון היינט און ווייטער, זאלסטו נישט קומען צו מיר אן מיין ווארט.“

„יא, הער.“

„באס, וואס אויב זיי זענען טאקע דיינע קינדער?“

„אויב די צוויי מלאכים זענען טאקע מיינע, שווער איך אז איך וועל זיי געבן די גאנצע וועלט.“

„גרעיס, ווי האסטו די חוצפה צוריקצוקומען?“

„מאמי, זיי זענען אלע שלעכטע מענטשן. מיר טארן זיי נישט לאזן מוטשען די מאמי.“

„די מאמי איז אין ארדנונג. זארג זיך נישט.“

„א נישטיגע! די פירמע האט דעם קווארטל געליטן ריזיגע פארלוסטן. ווי אזוי געגוי פירסטו דאס געשעפט? מיט זעקס יאר צוריק, ווען דו וואלסט נישט אנטלאפן און איבערגעלאזט די חתונה, וואלט די משפחה ברוס נישט ארויסגעצויגן זייער אינוועסטמענט, און די פירמע וואלט נישט געשטאנדן אויפן ראנד פון באנקראט.“

„דער כמעט-באנקראט דעמאלט איז געווען צוליב דיין בלינדן אינוועסטירן און ריזיגע חובות. איך בין פארקויפט געווארן צו דער משפחה ברוס צוליב דיר.“

„גרעיס, היט דיך מיט דיין טאן. אלע אינדרויסן זאגן אז די הויפט-דירעקטארין פון פאסטער גרופע איז אן אויסגעשעמטע פרוי, נישט פארהייראט, טראגעדיג, און האט געבוירן צוויי שקצים אן א טאטן.“

„גענוג! מיינע קינדער זענען נישט קיין שקצים. זיי האבן א טאטן.“

„יא, מיין טאטי איז וואונדערבאר.“

„יענער ווילדער מאן איז שוין זעקס יאר פארשוואונדן. ער האט דיך שוין לאנג פארלאזט. נישטיגע קליינע שקצים. ווי פארצווייפלט האסטו געמוזט זיין, אז דו האסט זיך ארומגעדרייט און מען האט דיך אוועקגעווארפן? דו האסט פארשעמט די משפחה פאסטער.“

„גענוג!“

„דעימאן ברוס האט געזאגט אז ער וועט דיר געבן נאך א שאנס. אויב דו ווארפסט די צוויי שקצים ארײַן אין א יתומים-הויז און באטסט אים פערזענליך איבער, וועט ער זיך באטראכטן דיך צו חתונה נעמען.“

„דו ביסט משוגע! בעלא און ארטור זענען נישט נאר מײַנע קינדער. זיי זענען א טייל פון אונזער משפחה. מיט זעקס יאר צוריק האב איך געראטעוועט די פירמע. יעצט, אפילו אן דער משפחה ברוס, קען איך עס אליין טון.“

„דו האסט נישט קיין ברירה. איך וועל נישט לאזן די צוויי שקצים חרוב מאכן די משפחה פאסטער.“

„דער טאטע איז גערעכט. סתם צוויי מינדערוועַרטיגע שקצים. פינף יאר אלט און קענען נישט אפילו זאגן א ריכטיגן זאץ. דײַן זון איז נישט קיין שטומער — ער איז שוואך אין שכל, נישט אזוי?“

„דו האסט מיך טאקע געשלאגן!“

„קיינער טאר נישט שאטן מײַנע קינדער. פאר יעדן ווארט וואס דו זאגסט, וועל איך דיך אמאל שלאגן.“

„דו ביסט משוגע געווארן!“

„טאטע, זי האט מיך געשלאגן!“

„גענוג! דו פירסט נישט דאס הויז. בעט איבער דיין שוועסטער גלייך!“

„מאמי—“

„זי איז נישט מיין שוועסטער. מיין מאמע, דיין ווייב, האט נאר איין טאכטער, מיך. יענע מיידל איז דיין אומלעגיטימע קינד פון א פארבאטענע פארבינדונג.“

„דו אומפארשעמטע פרוי.“

„שלעכטע מענטשן, טשעפעט זיך נישט צו מיין מאמי.“

„גייט אוועק פון וועג, איר צוויי חוצפה'ניקעס.“

„מאמי!“

„בעלא! מאמי! בעלא, גיב עס צוריק! בעלא האט אסטמא!“

„שפארט זיי איין. ווארט ביז איינער וועט קומען זיי אפנעמען.“

„ניין, איך מוז ראטעווען מאמי און בעלא. יא, געפינען טאטי.“

„אוי! שנעל, ארטור! איך וועל אים נאכלויפן.“

„לאז עס, א שטומער אידיאט וועט נישט ווייט אנקומען. באהאנדלט ערשט דאס מיידל.“

„ניין! בעלא...“

„באס, די DNA רעזולטאטן זענען אנגעקומען. דו ביסט דער טאטע פון יענע צוויי קינדער.“

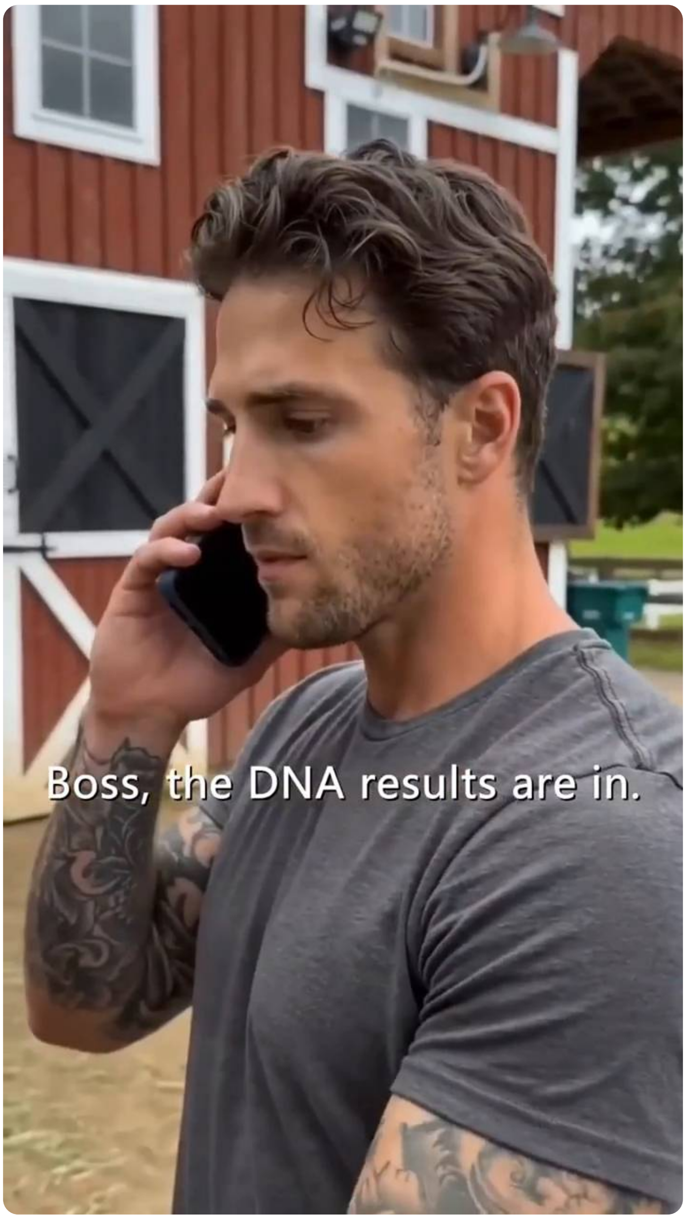

„גאט... זיי זענען טאקע מיינע קינדער.“

„איך האב אויך אויסגעפונען אז די לעצטע זעקס יאר האבן גרעיס פאסטער און אירע קינדער געהאט א שווערן לעבן."

„וואס מיינסטו?"

„נאכדעם וואס זי איז אנטלאפן פון דער חתונה, איז זי פלוצלינג געווארן טראגעדיג און מען האט זי ארויסגעווארפן. נאך דער געבורט האט מען זי געצוואונגען צוריקצוקומען פירן א פירמע וואס איז כמעט געווען באנקראט. דער צווילינג-אינגל האט א לייכטע אויטיזם, ער קען נישט רעדן, און די מענטשן ארום זיי האבן זיי גערופן חוצפה'ניקעס און אידיאטן."

„גענוג. איך האב פארשטאנען."

ברוך הבא אויף דער וועלט, מיינע קליינע מלאכים. אייער מאמי'ס גרעסטע מתנה. גוט געטון, מיינע קינדערלעך. געדענקענדיג דאס ערשטע מאל וואס איר זענט אויפגעשטאנען. באלד וועט איר מיך רופן מאמי. אפילו אן א טאטי וועל איך אייך אפהיטן. א פרייליכן געבורטסטאג, היינט זענען מיינע קינדערלעך געווארן דריי יאר אלט. בעלא פרעגט מיך: „וואו איז טאטי? פארוואס לאכן אנדערע פון אונז ווייל מיר האבן נישט קיין טאטע?" א שווארץ יאר, וואו איז יענער ממזר? מען האט זיך ווידער געטשעפעט צו ארטור ווייל ער קען נישט רעדן. גאט, וואס קען איך טון? ווען יענער ממזר וואלט דא געווען, וואלט ארטור געווען בעסער? איך האס אים.

„א שווארץ יאר. די זעקס יאר בין איך געווען אזא אידיאט. קוריבא, איך האב שוין קינדער. איך וועל זיין א גוטער טאטע. קיינער וועט זיך שוין קיינמאל מער נישט טשעפען צו זיי.“

„טאטי, וואו ביסטו? ס'איז אין ארדנונג, שטיי אויף. מאמי און בעלאווארטן. איך מוז געפינען טאטי.“

„וואס איז געשען? פארוואס ביסטו דא אליין? וואס איז די מעשה? וואו זענען גרעיס און בעלא?“

„זאג עס. זאג פאר טאטי. דו קענסט עס.“

„וואס מיינסטו? זענען זיי אין סכנה?“

„טאטי, העלף.“

„טאטע, ס'איז אלעס מיין שולד. ביטע לאז בעלא גיין.“

„בעט מחילה.“

„ס'טוט מיר באנג. ס'איז אלעס מיין שולד. ביטע גיב מיר די מעדיצין.“

„ווילסט עס? קום און נעם עס אליין. מאך שנעל, אדער איך וועל עס אוועקווארפן. דערנאך קענסטו גרייטן א קבר פאר דיין טאכטער.“

„גיב מיר די מעדיצין.“

„ס'איז אומזיסט. דו קענסט זי נישט ראטעווען. גיי אוועק פון מיין וועג."

„בעלא. בעלא, האלט זיך!"

„גיב אויף. אן דעם שליסל וועסטו נישט אריינקומען. ווארט ביז דאס שרץ וועט שטארבן, און דערנאך וועל איך עס אויפמאכן."

„גיב מיר דעם שליסל."

„פארוואס זאל איך? ס'איז סך הכל א בענקארט. זאל זי שטארבן."

„גיב מיר דעם שליסל. גיב מיר דעם שליסל. העלפט מיר!"

„האלט זי אפ! דו משוגענער! איך וועל דיך הרג'ענען!"

„שטיל!"

„מאמי!“

„ברוך השם. זיסינקע, דו קענסט רעדן!“

„ביסטו אין ארדנונג? ווער ביסטו?“

„איך בין גרעיס'עס מאן און דער טאטע פון בעלא און ארטור. וואו איז מיין טאכטער?“

„אזוי, דו ביסט דער ממזר וואס דרייט זיך ארום מיט גרעיס. ווי קומסטו צו דער חוצפה צו קומען אהער?“

„בעלא? גיכער! זי האט אסטמע.“

„האלט אפ!“

„היט זיך, טאטי!“

„לאמיר גיין. ראטעוועט בעלא!“

„בעלא! דער טאטי איז דא!“

„טאטי! מאמי! ארטור!“

„אידיאט! אומניצלעך! דאס איז א טיר פארשטארקט מיט שטאל. קיין שליסל, קיין שאנס.“

„איר שלעכטע מענטשן! איר מאנסטערס!“

„עס קען נישט זיין.“

„בעלא.“

„ניין, זיסינקע. שלאף נישט איין. דער טאטי איז דא. בלייב מיט מיר.“

„בעלא.“

„בעלא.“

„אטעם. קינדעלע, אטעם.“

„מאמי. טאטי.“

„ברוך השם.“

„ווי אזוי לעבט זי נאך? דאס ממזר'דיגע קינד!“

„מאך צו דאס מויל!“

„ווי ווייסטו זיך דערלויבן צו שלאגן מיין טאכטער?“

„איך האב געזאגט שווייג! דערשרעק נישט מיין טאכטער.“

„טייערער, ער איז משוגע! טו עפעס!“

„איך וועל דיך הרג'ענען! ווייסטו ווער איך בין? איך ווארן דיך! גיי ארויס פון דאנעט מיט דיין ווייב און מיט דעם ממזר'ישן קינד!“

„לאמיך דיך אויך ווארענען. אז דו וועסט נאך אמאל אנרירן מיין ווייב אדער מיינע קינדער, שיק איך דיך גלייך אין גיהנום אריין. יעצט גיי ארויס.“

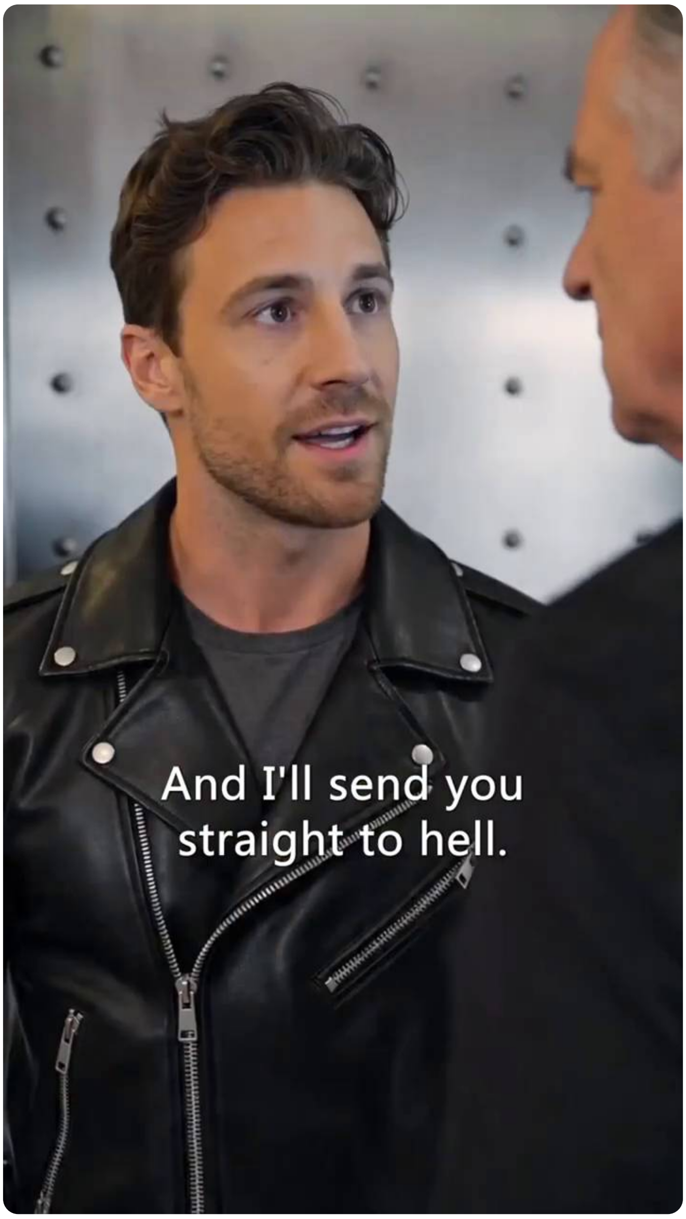

„ארויס.“

„ווארט נאר אפ! מיר גייען שוין!“

„טאטי. ארטור.“

„ארטור! הורא! דו קענסט שוין רעדן!“

„ער מיינט אז ער קען נאר א ביסל זאגן. אבער דער קליינער גיבור האט מיך דאס מאל געפונען און מיך אהערגעברענגט.“

„ארטור, דו ביסט וואונדערבאר. סיי דו קענסט רעדן און סיי נישט, דו און בעלא זענט מיינע אוצרות.“

„עס טוט מיר באנג וואס איך בין שפעט געקומען.“

„עס איז אין ארדנונג. דו האסט געראטעוועט ארטור און בעלא. מיין באשלוס איז געווען... סיילעס האט טאקע באשיצט די קינדער.“

„איך האב געוואוסט אז טאטי וועט קומען נאך אונז. דאס מאל מוחל איך דיר. נעם מיך ארום. טאטי, ביסטו אהערגעריטן אויף קורי באו? אין די מעשה'לעך שטייט אז פרינצן קומען אויף פערד ראטעווען די פרינצעסינס.“

„ניין, פרינצעסין. איך בין געפארן אויף א מאטאר. אבער אפשר דאס קומענדיגע מאל וועל איך פרובירן א פערד.“

„ווארט, די מאטאר מוז קאסטן א פארמעגן. ווי אזוי קענסטו בכלל פארמאגן עפעס אזוי טייער?“

„די מאטאר איז א נאכגעמאכטע. איך בין אמאל געווען א מעכאניקער. איך האב זי צוזאמגעשטעלט פון אפפאל. איבערגעבליבענע טיילן וואס זענען גארנישט ווערט."

„סיי ווי סיי, א דאנק דערפאר. אויב דו האסט ליב מאטארן, קען איך דיר באזארגן א ריכטיגע."

„הערסט, גרעיס, מיר זענען שוין חתונה געהאט. איך ווייס אז איך בין געווען א גראבער יונג די לעצטע זעקס יאר, אבער גיב מיר א שאנס. איך וועל זיך זארגן פאר אייך אלע. איך שווער אז אזא זאך וועט קיינמאל מער נישט פאסירן."

„מאמי—"

„טאטי, קענסטו ביטע בלייבן?"

„גוט, אבער דו דארפסט נאר צוזאגן צו באשיצן ארטור און בעלא."

„מיך דארף מען נישט באשיצן. סתם האלטן פערד און פאררייכטן מאטארן וועט מיר נישט העלפן."

זי ווייסט נישט ווער איך בין באמת. זי פארשטייט נישט אז מיין צוזאג קען איר געבן אלעס.

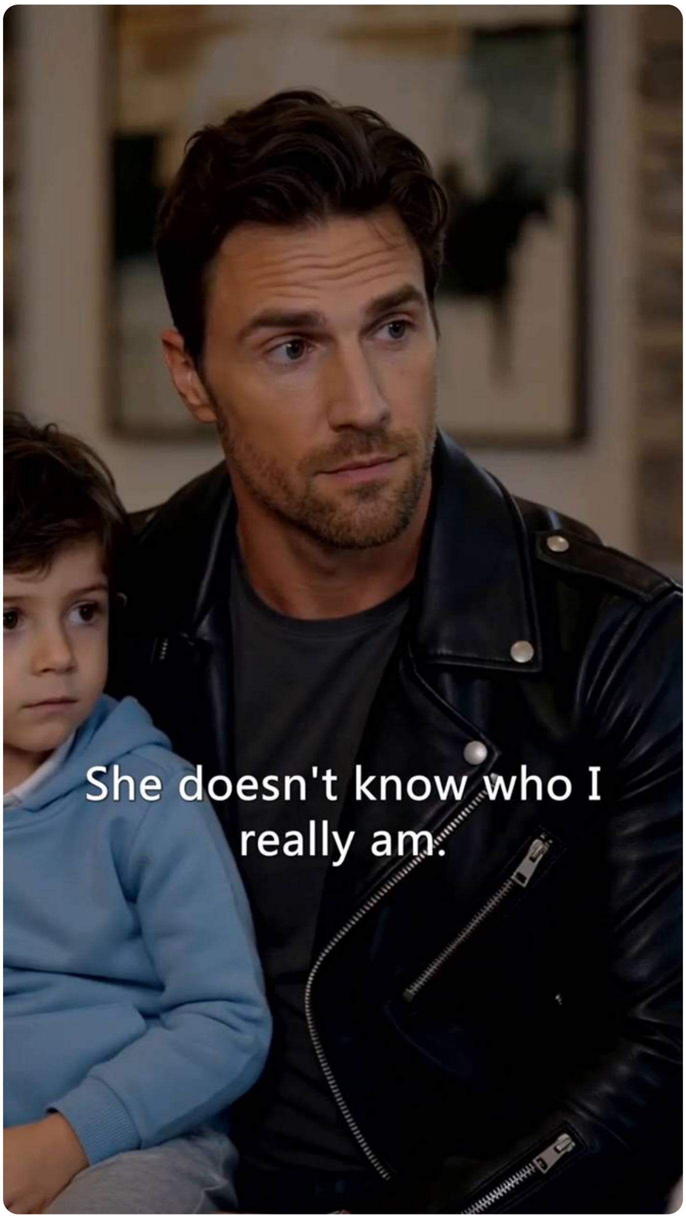

„ביסטו פארוואונדעט?“

„איך וועל זיך שוין אן עצה געבן. דו בלייב מיט בעלא און ארטור. לייג זיי שלאפן.“

„גוט.“

„האבן מיינע זיסינקע געהאט א שלעכטן חלום?“

„מיר האט זיך געחלומט א סך מאנסטערס. זיי האבן געוואלט כאפן מיך און ארטור.“

„האב נישט קיין מורא, זיסינקע. טאטי וועט דיך אויסלערנען א טריק. דאס קומענדיגע מאל ווען מאנסטערס קומען, יאגסטו זיי נאר אוועק. אקעי?“

„וואו, טאטי, דו ביסט וואונדערליך! טו עס נאכאמאל!“

„שפיל נישט אזעלכע געפערליכע שפילן פאר די קינדער.“

„מאמי, טאטי לערנט אונז זיך שלאגן מיט מאנסטערס.“

„זארגט נישט. מאמי וועט שוין אפטון מיט די מאנסטערס. יעצט, צוריק שלאפן מיט מיר. אקעי?“

„גוט. א גוטע נאכט, קינדערלעך.“

„א גוטע נאכט, טאטי.“

„באס, דיין טאטע ווייסט פון די קינדער. זיי האבן באשטעלט א פלי אויף מארגן.“

„וואס?“

„טאטע, דאס זענען סיילעס'ס קינדער. זיי זענען צווילינגען. איין יינגל, איין מיידל.“

„אזעלכע זיסע קליינע מלאכים. זיי זענען מיינע אייניקלעך. דער שקאץ האט ענדליך געטון עפעס וואס מאכט מיך שטאלץ.“

„אבער סיילעס איז שוין אוועק פאר יארן. איר צוויי האט זיך קיינמאל נישט איבערגעבעטן. וועט ער דיר בכלל לאזן זען די קינדער?“

„זארג זיך נישט. איך האב א פלאן. מאביליזיר אלע מיטלען. איך וויל איינלאדענען יעדן גרויסן געוויר אין שטאט צו זיין עדות ווי מיינע אייניקלעך קומען צוריק צו דער לאקוואוד משפחה.“

„טאטי, ביסטו שוין פארטיג?“

„כמעט, זיסינקע. אייער פרישטיק מיט ליבשאפט וועט זיין גרייט אין א מינוט. אט איז דיינס, מיין קליינע פרינצעסין. דאס איז פאר דיר, מיין קליינער פרינץ, און פאר מיין קעניגין. גוטן אפעטיט, ביטע.“

„טאטי, דו ביסט וואונדערליך.“

„נישט שלעכט.“

מעיסאן לאקוואוד, דער רייכסטער מענטש אין לאנד, האט אנגעזאגט א גרויסארטיגע סעודה צו באגריסן זיינע אייניקלעך וואס קומען צוריק צו דער לאקוואוד משפחה.

„זיידע?"

„טאטי, איז ער דער זיידע?"

„ער?"

„אוודאי נישט, זיסינקע. דער מאן אויפן טעלעוויזיע איז דער רייכסטער סוחר אין לאנד. אייער טאטי? אלעס וואס ער פארמאגט איז קורי באו. זיי זענען נישט קרובים."

אוי, אבער ער זעט טאקע אויס ווי טאטי. ס'איז אין ארדנונג.

„אויב מיר קענען מיטארבעטן מיט דער לאקוואוד משפחה, קען די פירמע אפשר איבערלעבן."

„דו ווילסט גיין צו דער סעודה?“

„אוודאי. היט אפּ בעלא און ארטור בשעת איך בין נישטא.“

„וואס פלאנירט יענער אלטער? איך מוז עס אויסגעפינען. זיסינקע, ווילט איר גיין זען דעם זיידן?“

„טאטי, איז דער זיידע טאקע דארט אינעווייניג?“

„אוודאי.“

„קום, לאמיר גיין. מיר מוזן זען דעם זיידן.“

„עלא, זיי פארזיכטיג.“

„היט זיך, טאטי!“

„בעלא, ארטור, איז אייך גארנישט געשען?“

„טאטי, דו ביסט סופערמאן.“

„טאטי, זענען מיר יעצט געפלויגן? איך וויל נאכאמאל.“

„וואס מיינסטו אז דו טוסט? דו ארעמער לוזער.“

„דו האסט כמעט איבערגעפארן צוויי קינדער.“

„נו, וואס איז אויב איך וואלט זיי געטראפן? עס ארט מיך נישט. מיין מאשין־דעקל איז מער ווערט ווי דיינע קינדער. דו וואלסט עס נישט געקענט פארגיטיגן אפילו ווען דו וואלסט זיי פארקויפט. יעצט קני' אראפ און בעט איבער.“

„זאלסט זיך נישט וואגן צו טשעפען מיין טאטי.“

„פארשווינד, דו שקאץ.“

„ארטור, עס טוט מיר באנג.“

„דו האסט זיך אנגעהויבן מיט די אומרעכטע מענטשן.“

„אה, טאקע? דו גייסט מיך שלאגן? מאך שוין גיך. נעמט ארויס די בעטלער פון דאנעט.“

„מיס פאסטער, וואס פאר אן אומגעריכטער כבוד אייך צו זען דא.“

„מאמי.“

„וואס איז געשען?“

„זי האט מיך געשטופט.“

„מאמי—“

„זי איז אויף מיר צוגעפארן און האט געשטופט בעלא. זי איז שלעכט.“

„און זי האט געזאגט, ‚דער טאטי און מיר זענען בעטלער.‘“

„ניין, עס איז א טעות, מיס פאסטער. איך האב נישט געוואוסט אז דאס זענען אייערע קינדער.“

„בעט איבער מיינע קינדער און מיין מאן גלייך יעצט.“

„עס טוט מיר באנג.“

„מאמי, דו ביסט די בעסטע!“

„פארוואס ביסטו דא מיט די קינדער?“

„דער טאטי האט אונז געברענגט צו זען דעם זיידן.“

„דער זיידע איז דארט אינעווייניג.“

„זיי נישט אזוי אנגעצויגן. די קינדער ווילן זען זייער זיידן, איז האב איך זיי געברענגט.“

„סיילעס, ווייסטו בכלל ווער עס מאכט די סעודה? מעיסאן לאקוואוד, דער רייכסטער מענטש אין לאנד. ווילסטו מיר טאקע זאגן אז ער איז בעלא'ס און ארטור'ס זיידע?“

„מאמי, דער טאטי זאגט קיינמאל נישט קיין ליגן.“

„אנטשולדיגט, מיינע טייערע. דער טאטי האט נאר געמאכט א שפאס. דער רייכסטער מענטש אין לאנד איז נישט אייער זיידע. די מאמי איז פארנומען. גייט צוריק מיטן טאטי.“

„גוט, הער זיך צו. דער באנקעט איז מיר זייער וויכטיג. נעם בעלא און ארטור קודם אהיים. מיר וועלן שפעטער רעדן.“

„סיילעס, איך בעט דיך.“

„טאטי, ס'איז אין ארדענונג. מאמי איז רייך. עס ארט מיך נישט."

„איך אויך. טאטי, איך האב דיך ליב."

„היי, צי גלויבט איר דעם טאטן? פארגעסט דעם רייכסטן מענטש אין לאנד. אייער טאטע איז אסאך רייכער. קומט, לאמיר גיין."

היינט מוז איך זיך טרעפן מיט מיסטער לאקוואוד, פארזיכערן די 100 מיליאן דאלער אינוועסטמענט, און ראטעווען די פירמע.

„איז דאס נישט גרעיס פאסטער, דיין ברודערס געוועזענע כלה? די וואס איז אנטלאפן."

„זי האט פאררעטן מיין ברודער, איז אנטלאפן מיט א ווילדן מאנסביל, און האט נאך געהאט זיינע ממזרים. די גאנצע ברוס משפחה איז געווארן אויסגעלאכט צוליב איר."

„פארוואס איז זי בכלל דא?"

„איך האב געהערט אז די פאסטער גרופע שטייט ביים ראנד פון באנקראט. זי איז קלאר דא צו בעטלען געלט ביים רייכסטן מענטש. נעבעכדיג. די הונדערט מיליאן וועט קיינמאל נישט געהערן צו איר. דאס איז פאר די ברוס'ס."

„נו, נו, גרעיס, ווי האסטו די העזה זיך צו ווייזן אין אזא ארט?"

„לילי ברעיס, וואס ווילסטו? איך בין דא פאר געשעפט, נישט צו פארלירן צייט מיט דיר."

„די פאסטער גרופע שטייט פארן צוזאמפאלן. ווער וועט וועלן טון געשעפטן מיט דיר? די ברוס משפחה האט שוין געווארנט — ווער עס ארבעט צוזאמען מיט די פאסטערס איז קעגן אונז. אן אומפארשעמטע פרוי מיט צוויי ממזרים אן א טאטן, און זי מיינט אז זי קען באקומען דעם רייכסטן מענטשנס אינוועסטמענט. לעכערליך."

„בלייב רואיג. מאך נישט קיין סצענע דא. די אינוועסטמענט איז נאך נישט פארזיכערט."

„פארוואס אזוי שטיל? ביסטו נישט שטענדיג געווען אזוי פול מיט רייד?"

„מאמי!"

„וואס טוט איר דא?"

„טאטי האט אונז אריינגעברענגט."

„האב איך דיר נישט געזאגט צו נעמען די קינדער אהיים? מאך נישט קיין צרות. דער באנקעט איז מיר טאקע וויכטיג. גיי צוריק — דאס איז נישט דיין ארט."

„אה, אט דאס זענען דיינע ממזרים. איך האב געהערט אז איינער פון זיי קען אפילו נישט רעדן."

„פארמאך דאס מויל. זאג נאך איין ווארט און איך רייס דיר ארויס די צונג."

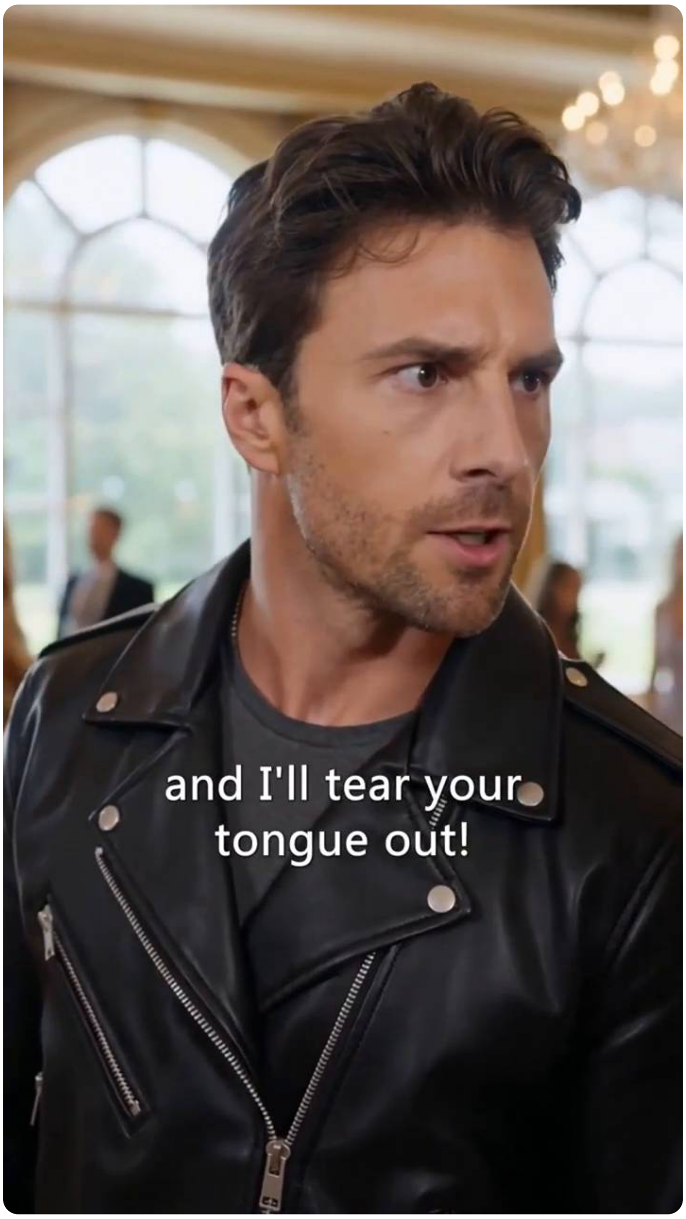

„גרעיס, איז דער שמוציגער בעטלער דער ווילדער מאנסביל מיט וועמען דו ביסט אנטלאפן?“

„טאטי איז נישט קיין בעטלער. ער האט אפילו א פערדל.“

„איז ער סך הכל א פערד-היטער. קיין וואונדער אז ער שטינקט. דער ארעמאן מיינט אז ער קען זיך באווייזן ביי דער לאקוואוד משפחה'ס באנקעט. לעכערליך. אלע, קוקט — די מעכטיגע הויפט-דירעקטארין פון פאסטער גרופע מיט אירע צוויי אומלעגיטימע קינדער, און דער ווילדער מאנסביל וואס איז פארשוואונדן געווארן מיט זעקס יאר צוריק איז דא.“

„דאס איז גרעיס פאסטער — די וואס איז אנטלאפן מיט איר ליבהאבער אויף איר חתונה טאג און האט געהאט אומלעגיטימע קינדער. אן דער ברוס משפחה'ס פינאנצירונג גייט די פאסטער גרופע באלד באנקראט. עס קומט איר.“

„יעצט ווייסטו וואס עס פאסירט ווען מען באליידיגט מיך, דו הפקר'דיגע.“

„גוט געמאכט, קינדעלע.“

„שטיל! דו— דו האסט געוואגט מיך צו שלאגן!“

„דו טארסט נישט אנרירן מיינע קינדער.“

„ווארט נאר. מענעדזשער! וואו איז דער מענעדזשער?“

„מיס ברוס, וואס איז געשען?“

„דער בעטלער האט מיך געשלאגן, און די שלעפערקע מיט אירע באנקהארטן. אייער האטעל איז מיר היינט שולדיג אן ערקלערונג!“

„מאדאם, ביטע נעמט אייערע מענטשן און גייט תיכף ארויס.“

„אנטשולדיגט, איך בין גרעיס פאסטער, די סי־אי־או פון פאסטער גרופע. ער איז מיין מאן, און עס איז דא א סיבה פאר דעם אלעם. קענט איר...“

„מיס ברוס איז א וי־איי־פי גאסט פון אונזער האטעל. מיר מוזן אויספאלגן אירע פארלאנגען.“

„איך האב א דרינגענדע געשעפט מיט מיסטער לאקוואוד. איך קען נישט אוועקגיין.“

„דו, זיך טרעפן מיט מיסטער לאקוואוד? מאך מיך נישט לאכן.“

„טייערע, זארג זיך נישט. זיי שיקן אונז נישט ארויס.“

„סיילעס, יעצט איז נישט די צייט פאר קאטאוועס. איך מוז פארזיכערן די אינוועסטמענט.“

„איך מאך נישט קיין קאטאוועס. איך באשיץ נאר דיך און די קינדער.“

„וואס קענסטו שוין טון? דו וועסט נאר אלעס צעפלאנטערן.“

„מאמי, זיי נישט אין כעס. טאטי איז א העלד. ער וועט עס אויסארבעטן. איך ווייס אז ער וועט.“

„נעם קודם אוועק די קינדער. איך וועל בלייבן און עפעס אויסטראכטן.“

„ווער האט געזאגט אז איר מעגט אוועקגיין? מענעדזשער, כאפט דעם בעטלער און שלאגט אים תיכף ומיד ביז ער וועט וויינען און בעטן רחמנות.“

„גייט שוין.“

„איך האב געזאגט אז זיי גייען נישט אוועק. נאר די עטליכע. נו, קומט, פרובירט מיך.“

„קוק אויף די צוויי קליינינקע. זיי זעען אויס פונקט ווי ער ווען ער איז געווען א קינד.“

„זיי זענען סיילעס'ס קינדער. פארשטייט זיך אז זיי זעען אויס ווי ער.“

„יענער באנקהארט. זעקס יאר אוועק אן א שפור. איך מיין אז ער וויל זיך נאר אינגאנצן אפשניידן פון מיר אויף אייביג."

„טאטע, ווי לאנג וועסטו און סיילעס זיך נאך ווייטער קריגן? איר זענטביידע פונקט אזוי איינגעשפארט."

„איך שער מיך נישט מיט אים. דאס איינציגע וואס איך וויל זען זענען מיינע ליבליכע אייניקלעך."

„טאטע, סיילעס איז אויך ביי דעם באנקעט. אויב איר וועט זיך יעצט טרעפן, וועט איר זיך נאר קריגן. אפשר קען איך קודם אהערברענגען די קינדער. לאז מיך קודם רעדן מיט אים. גוט. ווען די צייט וועט זיין פאסיג, וועט איר זיך קענען טרעפן."

„גיי שוין. לאז מיך נישט צו לאנג ווארטן."

„שלאגט אים שוין!"

„קינדער, גייט צו מאמי."

„איינס נאכן אנדערן, אדער אלע צוזאמען.“

„דאס איז אלעס?“

„טאטי, דו ביסט וואונדערליך!“

„מיסט. אלע פון אייך זענט מיסט. יעצט, נעמט די קינדער און גייט ארויס פון דאנען.“

„זארגט זיך נישט. איך זאג צו, אזוי ווי די קינדער טרעפן דעם מענטש וועמען זיי דארפן זען, וועלן מיר אוועקגיין.“

„וואס רעדסטו? וועמען דארפן זיי טרעפן?“

„זיידע?“

„זיידע?“

„דו מיינסט אז דער מענטש וואס זיי ווילן זען איז דער ביליאנער מעיסאן לאקוואוד? מ'האט דיך אפגענארט. צוויי נידעריגע שקצים וואס מאכן זיך אז זיי שטאמען פון דער לאקוואוד משפחה. נעבעכדיג.“

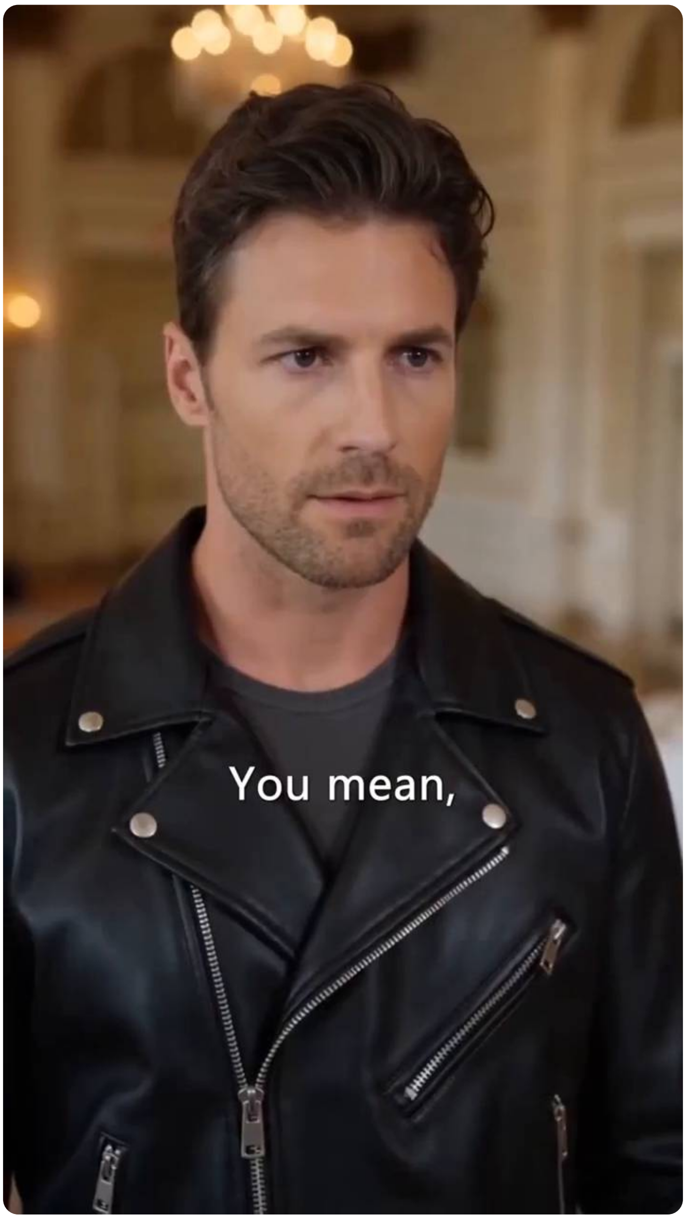

„דו האסט מיך אויך געשלאגן. דו קענסט מיך באליידיגן וויפיל דו ווילסט, אבער קיינער רירט נישט אן מיינע קינדער.“

„גענוג. קיינער פון אייך גייט היינט נישט ארויס פון דא.“

„האלט אפ.“

„וואס גייט דא פאר?“

„מיס לאקוואוד, איר זענט דא.“

דאס איז דייענא לאקוואוד, די טאכטער פונעם ביליאנער.

„מיס לאקוואוד, אזא כבוד אייך צו טרעפן.“

„וואס גייט דא פאר?“

„מיס לאקוואוד, די מענטשן האבן געמאכט א בהלה, און זיי האבן אפילו וויי געטון מיס ברוס.“

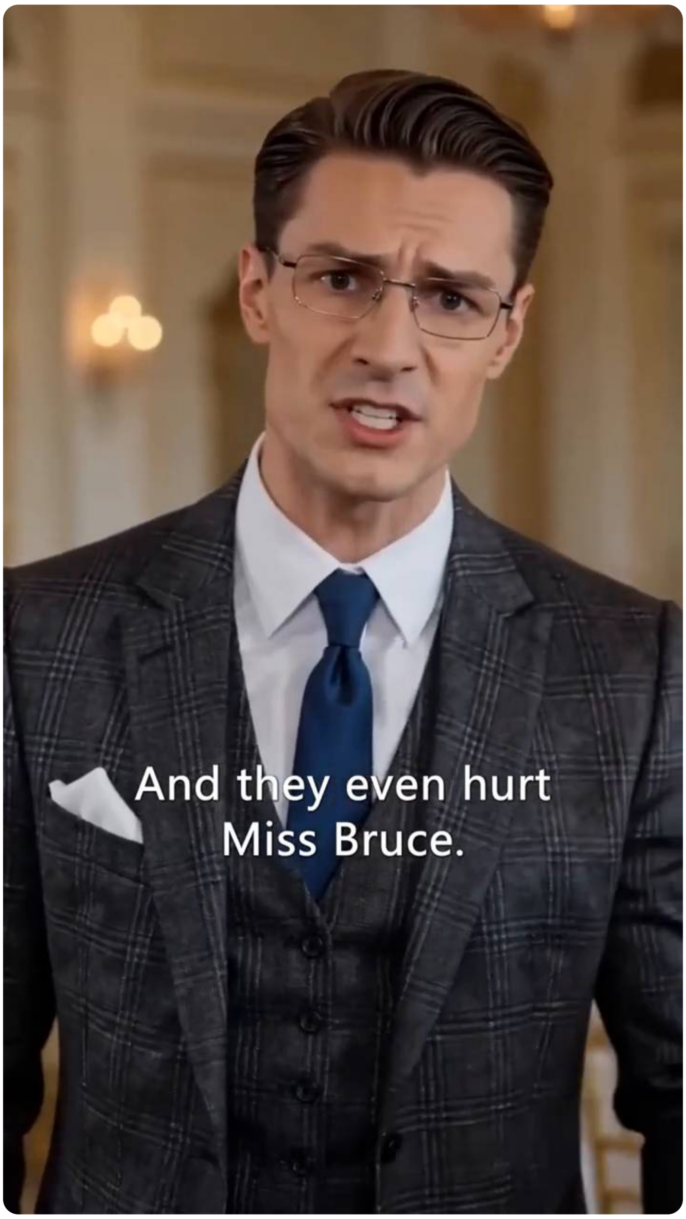

„יא, די חוצפהדיגע פרוי מיט איר געליבטן האבן מיך פארשעמט. איר מוזט זיי שטרענג באשטראפן.“

„מיס לאקוואוד, איך בין גרעיס פאסטער. איך בין געקומען צו דעם באנקעט מיט דער האפענונג אפצושליסן א געשעפט. מיין מאן האט נישט געמיינט עפעס צו פארדארבן. ביטע לאזט מיך זיך אנטשולדיגן פאר אים.“

„אנטשולדיגט, שיינע פרוי. טאטע איז נישט קיין שלעכטער מענטש.“

„די שלעכטע מומע האט אונז ערשט באליידיגט.“

„קענט איר אונז מוחל זיין, ביטע?“

„אט אזוי, דאס זענען מיין פלימעניק און מיין פלימעניצע. זיי זענען אזוי חנעוודיג.“

„מיס לאקוואוד, לאזט אייך נישט אפנארן. די שקצים האבן זיך אפילו פרובירט אויסצוגעבן פאר אייער פלימעניצע און פלימעניק. איר קענט דאס נישט לאזן דורכגיין.“

„האסטו זיי יעצט אנגערופן שקצים?“

„יא, זיי.“

„מיס לאקוואוד, פארוואס האט איר מיך געשלאגן?“

„ווייל דו האסט יעצט באליידיגט צוויי אומשולדיגע קינדער גלייך פאר מיינע אויגן. קומט אהער, טייערע. האט איר מורא געהאט פריער? ווי הייסט איר?“

„איך בין בעלא, און דאס איז מיין ברודער, ארטור.“

„אזעלכע שיינע נעמען.“

„דיין שיינע שוועסטער.“

„מיינע קליינע מלאכים. ווילט איר גיין מיט מיר ערגעץ וואו?“

„איך וויל זיי כמעט אוועקנעמען.“

„גוט, איך מיין אז איר האט שוין גענוג געזען.“

„דער טאטע איז דא. ער וויל זען די קינדער.“

עס זעט אויס אז זיי ווייסן נאך אלץ נישט ווער סיילעס איז באמת. ווער עס פּרובירט זיך אנצוטשעפּען מיט אים, גייט גלייך אין גיהנום אריין.

„מיס ברוס, בעט מחילה!“

„איך... עס טוט מיר באנג.“

„אויב דו וועסט נאך אמאל אנרירן מיס פאסטער, איר מאן אדער אירע קינדער, וועסטו זיך שטעלן קעגן דער גאנצער לאקוואוד פאמיליע. פארשטאנען?“

„פארשטאנען. איך וועל זיך נישט וואגן.“

„ארטור, די שוועסטער זעט אויס נאך שטארקער ווי טאטי.“

„גיי שוין. דיין טאטי איז אסאך שטארקער.“

„גוט, גענוג. דו האסט דאס מאל פשוט מזל געהאט. מיס לאקהארט לאזט דיר דורך דיין חוצפה. קענען מיר שוין גיין?“

„קומט, לאמיר גיין. איך וועל אייך נעמען צו אייער זיידן.“

„ווארט!“

„זארג זיך נישט. גלייב מיר. די קינדער זענען זיכער.“

„זיי רואיג, גרעיס. איך וועל זיך גוט אפגעבן מיט זיי.“

„גרעיס, ווער נישט צו גרויס. דאס איז נאך נישט פארטיג.“

„דו נידערטרעכטיגע פרוי!“

„די עטלעכע פעטש זענען דיר נישט גענוג געווען? ווילסט שטארבן?“

„ווער נישט צו הויך. מיין ברודער וועט באלד דא זיין. ער וועט דיר דאס נישט לאזן דורכגיין.“

„ווער עס וואגט זיך צו שאטן דער ברוס פאמיליע—“

„אזוי, דו ביסט דער פארשאלטענער מאן וואס האט מיר אוועקגעגנבעט גרעיס?“